

skolande texten å dessa sedlar lyda sålunda: *Sveriges Riksbank inlöser, vid anfordran, denna sedel å Riksdaler 00 Riksmünt med 00 Riksdaler i silfver eller 00 ort tolfödigt myntadt silfver.* Hvarjemte sedeln bör innehålla erinran om lagen mot banksedlars efterapning och förfalskning samt om gällande bestämmelse angående belöning för upptäckandet af sådant brott.

skolande texten å dessa sedlar lyda sålunda: *Sveriges Rikes Ständers Bank inlöser, vid anfordran, denna sedel å Riksdaler 00 Riksmünt med 00 Riksdaler i silfver eller 00 ort tolfödigt myntadt silfver.* Hvarjemte lagen emot bankosedlars efterapning och förfalskning samt den deruti tillika stadgade belöning för upptäckandet af sådant brott bör å sedeln återopas.

Öfriga 2:ne momenter i 29 § torde få förblifva oförändrade.

Stockholm den 4 Mars 1867.

W. F. Tersmeden.

Utskottets ordförande.

N:o 8.

Ank. till Riksd. Kansli d. 4 Mars 1867, kl. 4 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion angående myntfotens bestämmande i guld.

Till Utskottet har blifvit remitterad en i Första Kammaren af Herr *A. O. Wallenberg* afgifven motion, N:o 70, om införande af en ny myntenhet, benämnd frank, fördelad i 100 öre och utmyntad i guld sålunda, att en vigt af 1,000 franska gramm, bestående af 900 delar fint guld och 100 delar koppar, utmyntas till 3,100 frank.

Anförande åtskilliga af de anmärkningar, hvilka kunna göras emot det här i landet nu gällande myntsystem, och utgående från den allt allmännare

insigten om fördelen af ett för alla folkslag gemensamt eller likartadt myntväsende, har motionären, efter hvad hans förslag visar, trots det lämpligt att för Sveriges del ett steg i denna riktning nu toges, och det på ett sådant sätt, att det för Frankrike, Belgien, Italien och Schweiz genom inbördes öfverenskomelse antagna myntsystem äfven här i landet infördes, ehuru af hans hemställan att, intill dess större erfarenhet vunnits, endast myntstycken å 20 och 10 frank skulle utmyntas, det vill synas, som vore hans mening att den hittills varande, i silfver bestämda myntgrunden borde tillsvidare hufvudsakligen bibehållas.

Ehuru Utskottet fullkomligt uppskattar vigten för samfärdseln mellan folkslagen af gemensamt eller åtminstone likartadt mynt, tror Utskottet likväl tiden icke ännu vara inne för Sverige att i sådant ändamål uti sitt myntväsende vidtaga en förändring.

De högst betydliga svårigheter och olägenheter, hvilka ifrån verkställigheten af hvarje sådan förändring äro oskiljaktiga, måste föranleda dertill, att dylika förändringar icke böra vidtagas utan att de å andra sidan med dem afsedda fördelar i så fullt mått som möjligt vinnas. Dessa fördelar, bestående, för så vidt förändringen afser öfverensstämmelse i skiljda länders mynt, hufvudsakligen uti lättnad och dermed förenad besparing vid liqvider de olika länderna emellan, äfvensom uti en lättare vunnen öfversigt af alla slags prisförhållanden, ernås alltså endast i mån af den internationela rörelsens betydenhet. Men genom den förändring af Sveriges myntväsende till likhet med det i Frankrike, Belgien, Italien och Schweiz antagna, hvarom nu är fråga, skulle fördelarne blifva jemförelsevis till olägenheterna ringa, då Sveriges handelsrörelse ännu åtminstone hufvudsakligast är riktad icke på dessa länder, utan på de öfriga Skandinaviska länderna, Tyskland och England, hvilkas myntväsende är fotadt på helt andra grunder.

Om det ock kan härvid anmärkas att de undersökningar och förhandlingar, hvilka alltjemt pågå för åvägabringande af ett gemensamt myntsystem, synas gå i den riktningen, att guldets slutligen blifver allmänt antaget till myntmetall och att först omförmälda länders myntenhet blifver den herrskande, torde det likväl ännu vara för tidigt att på ett sådant antagande bygga en så högst genomgripande förändring af vårt lands myntväsende, helst grannländerna ännu icke, så vidt Utskottet har sig bekant, äro beredda på vidtagandet af enahanda åtgärd.

Enär för öfrigt motionen, hvilken Utskottet funnit i åtskilliga afseenden sakna önskvärd bestämdhet, synes åsyfta, att myntstycken, präglade både i silfver och i guld, skulle tillsvidare jemte hvarandra utgifvas och gälla med ett dem emellan genom allmänt påbud fastställt värde, bör Utskottet icke underlåta att anmärka, hurusom ganska kännbara olägenheter, härflytande af de oundvikliga vexlingarne i sjelfva metallernas inbördes värden, härifrån äro oskiljaktiga, såsom

ock torde bestyrkas af erfarenheten i de ofta nämnda länderna, der mynt af båda slagen i rörelsen användas.

Ofvanstående i korthet antydda skäl hafva varit de väsendtligaste, som, enligt Utskottets förmenande, tala emot de åtgärder, hvilka ifrågavarande motion föreslår, och hvilka dessutom synas vara af beskaffenhet att en förändring uti Regeringsformens stadgande i 72 § derom, att Riksbankens sedlar skola *med silfver* inlösas, torde böra föregå. Af denna anledning har Utskottet funnit öfverflödigt, att ingå uti de siffer- och andra detaljer, som till en utförligare utredning af ämnet vore behöfliga; och då härtill kommer att Utskottet af ett vid motionens remitterande utaf en bland Stats-Rådets ledamöter afgifvet yttrande inhemtat, hurusom från Franska och Italienska regeringarne till den Svenska nyligen ankommit en inbjudning att sluta sig till den emellan Frankrike, Italien, Belgien och Schweiz ingångna, ofvan omförmälda myntkonvention, äfvensom att öfver denna framställning utlåtanden infordrats, efter inhemtande af hvilka Kongl. Maj:ts Regering utan tvifvel komme att taga i moget öfvervägande skälen för och emot förslaget samt, om svårigheterna icke blefve för stora, till antagande förorda ifrågavarande reform, finner Utskottet häruti ett ytterligare skäl att afvakta den vidare utredning af frågan, som med säkerhet kan vara att emotse samt att fördenskull hemställa,

att Herr Wallenbergs förevarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 4 Mars 1867.

W. F. Tersmeden.

Utskottets ordförande.